

Народна Сила

LA FORCE NATIONALE.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ЛИТЕРАТУРА

Вѣстникъ „НАРОДНА СИЛА“
ИЗЛИЗА

Единъ пѣтъ въ седмицата.

Събота.

Цѣната му е:

ЗА ГОДИНА 10 ЛЕВА
ЗА 1/2 " 5 "
ЗА 1/4 " 3 "

Единъ брой 25 стотинки.

Волята е сила

Безъ сила нѣма свобода

Безъ свобода нѣма животъ

Писма, ръкописи, статии и пари
се испращатъ до администрацията на
вѣстникътъ.

За обявления се плаща по 15 ст. на
рѣдъ за първо печатание, а за въско по-
вторяние по 10 ст.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи назадъ не се връщатъ.

Единъ брой 25 стотинки.

Плѣвень, 19 Януарий 1890 год.

Вѣстнику е извѣстно че свободнитѣ Европейски народи, отъ които прави частъ и нашиятъ, се управляватъ сами себѣ си както щѣтъ, както имъ е угодно. — Тѣ най-напрѣдъ избиратъ изъ по мѣжду си прѣдставители, които испращатъ на едно извѣстно мѣсто (въ столицата на Княжеството или другаде) съ цѣль да изработятъ въ тѣхно имѣ единъ основенъ законъ (конституция), който служи не само да определи формата на правлението, което иска да си даде народътъ, нъ още и като изворъ на всичкитѣ закони, които сѣ нуждни, за да се тури въ дѣйствието цѣлиятъ държавенъ механизъмъ; пакъ освѣнъ това разбира се само по себѣ че буквата сама на какъвто и да бѣде прѣвѣсходенъ законъ е бездушна и не може (сама) да движи никакъвъ механизъмъ; за това проче Волята народна урѣжда и тоя въпросъ, като избира и нарѣжда свои органи — чиновници (Държавни служители съ разни чиновове), на които повѣрява управлението на държавния механизъмъ. — Най човствителната и най първо-степенната пружинка отъ чюдесиятъ (държавенъ) тоя механизъмъ е повѣрена, отъ Сувѣренната Воля народна, въ рѣцѣтъ на министритѣ, които даватъ нуждниятъ тонъ и направление, на цѣлото държавно управление; та за това и тѣ сѣ поставени на най високата степенъ отъ държавната стѣла, и всяка партия въ страната се старае да завладѣе министерското положение.

Отъ всичко до тука казано сѣки може да заключи, че всичко що става, що се върши въ една свободна държава — голѣма, или малка, е изражение на волята Народна. — Отъ друга страна всѣки цѣкъ знае че Волята Народна е едно цѣло съставено отъ личната воля на всѣки едно отъ гражданитѣ, които събрали въ едно съставляватъ Народътъ. — На въпросътъ че волята народна, тъй както се явява тя въ конституционнитѣ държави, не е никогашъ сѣвършенна — истенна, волята на цѣлиятъ народъ (безъ изключение);

ще отговоримъ, че тя е такава какъвто е и самичкътъ человекътъ, отъ когото произтича тѣ сир. *неусъвършененъ, а усъвършенствувающій*, защото умственитѣ сили у человекитѣ сѣ различни, та и мѣннията сѣ различни, отъ гдѣто излиза, че не може, да има съвършенство и въ Волята; За това проче за образование на Волята Народна се взима всѣкога *болшинството* на Народътъ, на което трѣбва, пакъ и не може друго яче, освѣнъ, да се покорява *меншинството* и да слуша по голѣмиятъ си братъ. — Разбира се догдето порасте и то по законенъ начинъ и стигне, да стане като баця си. У насъ днеска властѣта — кърмилото на държавния корабъ е въ рѣцѣтъ на партията която има за свои водители, корифейтѣ на Стамболовиститѣ, защото въ нея народътъ има довѣрие. —

Това като е така, то не разбираме зацо партийтѣ отъ меншинството (което е разцепено на нѣколко фракции) не върви по легалниятъ пѣтъ за да достигне своята цѣль, а се лута изъ трънитѣ, като се натиква: то на единъ глогъ, то на другъ трънъ и се мъчи да спѣва естественниятъ вървежъ на държавнитѣ работи. —

Отъ всичкитѣ партийки, оная която иска най бързо, да живѣе и прѣодолѣе надъ всичко е Цанковската, която е съставена отъ *микроби* разнородни: 1) отъ изродитѣ на Българския народъ, които се кланятъ на Християнския Калифъ (московецъ), които *продаватъ* и *прѣдаватъ* народътъ си, хулятъ го, клеветятъ го на сѣкъде кому завърнатъ, шпиониратъ го и донасятъ постоянно, (нъ съвършенно криво и лъжливо) въ всичкитѣ московски министерства и тѣхнитѣ отдѣления. — Същото правятъ и въ Стамболъ. — И бѣхъ донасяли и въ Бухара стига само бухарския ханъ, да имъ обѣщае, че властѣта въ България, ще се повѣри въ тѣхни рѣце. — Отъ тая категория, впрочемъ, сѣ малцина.

2). Отъ: Македонци, Бесарабци, Арменци, Гръци, Сърби, поляци, чяфуги, цѣнциари, московци и тути кванти маскари, на които еднички-

ятъ идеалъ е да се насмучатъ отъ Българския потъ, Българската кръвь; та пакъ народътъ пропадалъ или се заробвалъ безъ различно все едно имъ е. — Ба като се пороби (народътъ) отъ русситѣ или отъ кого да е, за тѣхъ ще бѣде още по добре, си мислатъ тѣ, защото тогава по свободно ще упражняватъ своятъ хищнически занаятъ върху нежното тѣло на младата и хубавица България! Та за това и постоянно викатъ московцитѣ. — Тия паразити на Българския народъ не се срамуватъ още да се показватъ на святѣтъ че образуватъ една политическа партия! Ахъ! Идиоти сѣ идиоти, вий мислите че народътъ спи и не вижда каква кашя му заваряте? Нима вий мислите че народътъ не вижда вашитѣ нелепости? О! да! вижда тои добре, и врѣмѣто не е далеко, когато ще ви удари единъ разгонъ като на пощенскитѣ конѣ въ руссия, та ще отидите да се не чойте и не видите — и еднажъ за всѣкога да се избави отъ хора като васъ, които постоянно нарушаватъ тишината и мирѣтъ му! На сѣкъде по свѣтътъ има опозиция, нъ не постѣпатъ хората като Цанковиститѣ въ България (да формируватъ банди, които да тичатъ като бѣсни за да нарушаватъ общественния рѣдъ; защото въ такъвто случай нападатъ (незаконно) на самата държава, която има право на *самозащита*, като всѣки нападатъ человекъ); а се борятъ по законенъ рѣдъ, безъ да изгубятъ изъ подъ видъ нито една минута почетѣта и уважението, които се падатъ на властѣта, понеже въ противенъ случай падатъ подъ отговорностъ, по причина че Волята Народна е свята, защото тя не е изражение на нѣкоя си партия, а на цѣлиятъ народъ и като такава стои по високо отъ всичкитѣ партии. —

Въ всичкитѣ държави по свѣтътъ, *странниятъ*, който мъти водата на страната, която му е дала гостоприемство, се искарева на границата, удря му се едно тикме и се праща по дяволитѣ безъ никакви други церемонии; а у насъ где да си е краста е нахлула и вмѣсто при-

знателност, ни правятъ (страннитѣ) всевъзможни пакости съ цѣль, да ни компромитиратъ прѣдъ образованиятъ свѣтъ и сж тѣрпятъ! Ний се ласкаемъ обаче съ надѣжда, че високопоставеннитѣ наши патриоти, ще обѣрнатъ по сериозно внимание на тоя въпросъ и ще взематъ нуждитѣ мѣрки за прѣкращение на злото за което ни е думата. — Като се говори за Цанковисти, вѣрваме че не е излишно, да знаятъ нашитѣ читатели, че въ нашиятъ градь гдето се мислише, едно врѣме, че се намира *котилото* на Цанковиститѣ, въ настоящемъ нѣма повече отъ четирма души такива (1); а пъкъ колкото за това гдето разправа „Напрѣдъ“, че при идущитѣ избори Цанковиститѣ щѣли да се затекътъ къмъ урнитѣ на ура, то да ни позволи *назадничавиятъ* „Напрѣдъ“ да не вѣрваме въ това му пророчество, понеже мислимъ, че тѣхъ ще ги е срамъ, да се покажатъ (изъ цѣло, кждето ги има) на свѣтътъ, отъ самитѣ имъ дѣйствия, които вжрпшатъ. — Още по вече, че тѣ знаятъ, че урнитѣ не сж русски кюпове пълни съ полымперияли прѣд-назначени за облажение на сърдцето имъ, а празни кутийки въ които трѣбва да се спустне нѣщо (булетинка), Горкитѣ Цанковисти! Тѣ постоянно чакатъ и се надяватъ, че братушкитѣ имъ (руси) ще дойдатъ въ България, за да имъ извоюватъ и прѣдадѣтъ въ рѣцетѣ *властѣта*. — Колко се лжжатъ тия нещастници (въ това отношение), и колко имъ е кжса памятьта! —

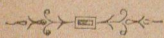
Не знаятъ тия русски приятели, и не си въобразаватъ, че руссия пълни само тѣхнитѣ замѣглени очи съ величината си и имъ дава голи надѣжди, че ще дойде въ България; а въ дѣйствителностъ, тя не само че нѣма нито едното, (сир. че нѣйното грубо множество нѣма никаква важностъ въ очитѣ на образованиятъ челоуѣкъ, (2) най паче въ днешниятъ вѣкъ), нито пъкъ другото; нъ напротивъ тя се бои именно въ настояще врѣме и отъ сянката си въ собствения си домъ; та камоли още, да приеме походъ по чюжди земи за кефѣтъ на нѣкои и други сомнамбули Цанковисти? — Пакъ освѣнъ всичко това, ще забрави ли тя (руссия) тѣй скоро *качяклякѣтъ*, когото направи при изгонванието ѝ изъ България? — Тъкмо когато двамата калифи (Русскиятъ и Турскиятъ) щѣха да освѣтятъ нашието побобвание въ историческиятъ и славенъ градъ — Цариградъ и се готвяхъ за тая лугубра (Lugubre) церемония, тъкмо тогава се заклати страшниятъ британски китъ и се отправи къмъ приготвяющиятъ се гробъ за погрѣбване, не само на нашата свобода, нъ и на нашата народностъ и тѣ (русситѣ) само като видяхъ чюдовищното водно знаме, което ве-

(1) Отъ които първиятъ е единъ блѣснатъ и хищнъ бесарабець; вториятъ — единъ глупавъ селянинъ отъ село Брашляница, който освѣнъ че е цѣло делшме нъ още е и полуграмотенъ; единъ лудъ дервишинъ, исплденъ на скоро отъ служба; плостъ още единъ дебелъ суратсѣвинъ пияница, за когото незаслужава и де са говори, понеже е съвършено неграмотенъ и твърде низка тварь. — Сичкитѣ двеска ся глѣдатъ съ дълбоко прѣзрѣние отъ населението.

(2). Гледай: *Francais et Russes vis-à-vis de la triple alliance par le Capitain Paul marin.*

личественно се разперваше надъ главата на Великантъ (Английската флота) отъ Атлантическиятъ океанъ затрѣперахъ; а отъ друга страна Австрия като упря своятъ страшенъ щикъ въ русското ребро; то братушкитѣ русси ударихъ *на кой какъ може*, да се добере до границата за да избѣгнатъ поражението, което имъ се приготвяше отъ благородниятъ и истенно Христиански Английски народъ, задружно съ мирната, тиха, нъ силна Австрия. — Тѣ ни спасихъ! Благодаримъ имъ, нъ русситѣ нѣма никога да забравятъ това унижѣние и страхътъ когото испитахъ до веки вековъ и ний останахме спасени за винаги. — А Цанковиститѣ нека се прозаватъ на слънце догде ги сполети сжщата участъ (отъ страна на народътъ), както и господаритѣ имъ. Бе шарлатани политици, вий не виждате ли, че само русситѣ сж се разперили, та тичатъ то къмъ Азия, то къмъ Европа, да завладеватъ да поробватъ хората, а цѣлиятъ образованъ свѣтъ — цѣлиятъ Христиански миръ се занимава съ своето? Засрамете ся бе, че викаете такива диваци, да дойдатъ въ България и Ви дадѣтъ (чюжда) властъ! — Само да посмѣятъ, та тогава и вий заедно съ тѣхъ ще се егромолясате въ бездната.

Тия Цанковисти слепи ли сж *бе джянамъ*, та не видятъ, че никой отъ образованнитѣ народи, не слуша тѣхнитѣ господари и покровители (русситѣ) нито за парж. — Тичяхъ тѣ по всичкитѣ голѣми *капии*, да обаждатъ: че Българитѣ нѣмали право, да правятъ заемъ, че Българитѣ нѣмали право да сключватъ търговски договори, че Българитѣ не срутвали страшнитѣ за тѣхъ (за московцитѣ) край-дунавски крѣпости и пр. и пр. и не само че никой не обѣрна ни най малкото внимание, нъ още на противъ на всичко что се касае до България, му се дава по голѣмъ блѣсѣкъ; а севѣрнитѣ мечки се пукатъ отъ гнѣвъ и безсилие, че не могатъ да направятъ нищо на мжнинката България, която е обкржжена съ толкова добри и искрѣнни приятели (всичкитѣ Европейци почти) които съ възхищѣние глѣдатъ какъ тя се развива и цвѣти. — Нещастнитѣ Цанковисти много кжсно сж ся сѣтили, че въ народнитѣ урни се намира властѣта и блаженството на свободнитѣ народи, а не по чюздитѣ *капии* и кюпове пълни съ злато! Жалко, нъ какво да имъ правимъ? Кжсно е вече!



Нахлувание на чюзденци въ България.

Всѣки Българинъ знае, че следъ възстанието за освобождение (отъ Турското иго), черкези и турци: *клахъ*, *грабихъ*, *палихъ* и *горихъ* по цѣла България почти; и следъ обявяванието война мѣжду Руссия и Турция, турскитѣ войски начнахъ да се движатъ по разни посоки, *като водѣхъ* съ тѣхъ си цѣли банди отъ черкези и баши-бозуци, които опустошавахъ всичко прѣзъ кждѣто минувахъ (въ пътуванието) кжмъ границата, отъ гдѣто чякахъ напа-

дателитѣ си. — Сръщнахъ се най послѣ войскитѣ на двамата неприятели и войната се начна. — Война страшна и кръвопролитна! — За военное поле служѣше нещастната и измжчена България, и при всичко че се видѣ освободена отъ Турското владичество; нъ тя вече бѣше остана утолѣна, измжчена, полуобита изнемоцияла и разкжсана! Въ това врѣме именно се спустнахъ отъ сичкитѣ крайща на свѣтътъ разни чюзди птици, нахлуха въ предѣлитѣ на отечеството на Българина, забихъ остритѣ си ногкте въ младото и пѣжно тѣло на България и почнахъ немилостиво, да го кжсатъ! Смучятъ, тия паразити, белъ милостъ, като взиматъ всевъзможни мѣрки за да не имъ се наруши спокойствието въ всяко отношение.

Тука подъ названието *чюзденци*, ний разбираме: бесарабци (съ малко изключение), македонци, цжнциари, Сърби, Гръци, Русси и чяфути (1). За да не имъ се отнеме жѣртвата отъ рѣцетѣ тия хора начнахъ да дѣйствуватъ по разни начини и направления, така: едни отъ тѣхъ се спустнахъ, да разврѣщаватъ народътъ ни политически, други-икономически, а трети-правственно и сичкитѣ за наше нещастие сполучихъ, въ миснитѣ си, като докарахъ държавата ни до настоящето аномално положение; за поправление на което, най отличнитѣ наши патриоти: като Г. Г. Стамболовъ, Странски и другитѣ тѣхни вѣрни другари сж трудятъ цѣли три години и пакъ имъ останва още много да работятъ догде урѣдятъ всичко както трѣбва.

Нека метне единъ поглѣдъ, който обича върху миналото и ще се увѣри на пълно че това е така. — За подкрѣпление на казаннитѣ си, ний ще приведемъ неоторими факти, които сж твърде прѣсни за много души отъ нашитѣ читатели (ако не даже и за всичкитѣ); тѣ сж:

1). Чюзденцитѣ русски офицери, не бѣхъ ли ония клекавцини (*Laches au dernier degre*), които оставихъ рѣдоветѣ на войската ни и избѣгахъ, тъкмо тогава, когато имъ се прѣдстави първиятъ случай, да покажатъ на дѣло на своитѣ ученици войници, онова, на което ги бѣхъ учили толкова години и безъ никакъвъ срамъ показахъ гърбоветѣ си на неприятеля, безъ да помислятъ, че съ това си повѣдение давахъ лошъ примѣръ на една млада армия?

2). Чюзденецътъ сѣрбинъ офицеръ въ нашата армия не ели оня прѣдатель, който се затече къмъ неприятеля, (прѣзъ Сърбо-Българската война) да му занесе вѣстъ за положението въ което се намираше нашата войска, както и цѣлиятъ воененъ планъ; нъ биде уловенъ, сжденъ и осжденъ за това му прѣстѣпление?

3). Чюзденецътъ Груевъ, бесарабець, не бѣше ли единъ отъ първитѣ, които насилственно *нагазихъ священниятъ олтаръ на Българската корона* и свалихъ вечно незабравимиятъ *герой*, — вождъ и основателъ на Българската войска Александръ I-й Българский Князь, чрѣзъ което дѣйствие тоя гнусенъ бесарабець станж

(1) Подъ това название не ся подразомява за нашитѣ Еврей, защото тѣ сж наши съотечественици и търговци а не чяфути (нечестни спекуланти).

два пѣти пристѣпникъ (че *прѣстѣпни* дадената си клѣтва и свали Княза)?

4). Чюзденцитѣ Пановъ, македонецъ и Болманъ, Русинъ не бѣхъ ли ония, които заварихъ кашята въ Руссе, гдето наднахъ толкова жертви?

5). Чюзденецътъ Незатисъ (?) грѣкъ съ други черногорци, не бѣше ли оня, който извърши грозното убийство надъ невинната Добродетелка Геспожа Скобелева, което никъкъ не ни прѣпорѣчя на вѣжканинѣтъ съѣтъ?

6). Чюзденецъ русинъ — офицеръ не бѣше ли оня, който нападна отъкъмъ черно море на България съ своята банда отъ черногорци (принесени съ Грѣцки параходъ)?

7). Чюзденцитѣ хиляди мазни и вонѣщи цѣнциари не сѣ ли ония отвѣтителни звѣрове, които сѣ опнѣли своята мрѣжя и сѣ завзели всичкитѣ пѣтица по цѣла България и съблациятъ безъ милостъ кого гдето завърнѣтъ по своитѣ капани — кръчми; (други пѣкъ подъ маска на търговци) и по тоя начинъ ни компромитиратъ прѣдъ всеѣки честенъ и образованъ чловѣкъ, който мине прѣзъ България (като въ сѣщото врѣме събличятъ и самитѣ Българи пѣтници)? Въ цѣлата възстаническа чета, която ся образува по врѣмѣто на Панагюрското възстание имаше всичко, всичко, единъ македонецъ и той като всеѣки харамия задигнѣ, прѣзъ една нощъ, едничкиятъ конь на когото цѣлата дружина си бѣше патварила хлѣбътъ и другитѣ припаси и отиде та ся не чю не видя? — (Това ли сѣ то македонцитѣ патриоти!

Всеѣки знае какво сме теглили отъ грѣцитѣ въ старо врѣме найпаче отъ ония, които сѣ ся бъркали въ царскитѣ работи тогава, а чернокапотото и чернотушното Грѣцко Духовенство: какви пакости не е ни правило? (спиритства, грабителства, прѣдателства ли щешъ, други маскарлѣжи ли щешъ). — На конецъ *лукавиятъ и жаденъ за всичко Грѣкъ* е въ състояние да прави всичко на свѣтътъ, стига само да прѣдвѣжда, че едикакво си негово дѣяние ще му принесе облага; коварниятъ грѣкъ знае, да се унизи до подъ земята чрѣзъ своето подмилкване, стига само отъ таковата негово поведѣние, да зависи изпълнѣнието на нѣкоя негова цѣль. — Той е подхлѣ до безобразие (съ малко изключение).

Българскиятъ чяфутинъ бесарабецътъ какво не прави отъ какъ е дошълъ въ България? Всичко какво може: лѣже, развърцага Българина по различенъ начинъ, шарлатанствова въ всичко, показва се за такъвъ, какъвто не е билъ никога и пр. и пр. стига само да извлѣчи полза отъ сѣко негово дѣяние — Бесарабецътъ нѣма никаква народностъ, защото спорѣдъ обстоятелствата, той става Русинъ, Гагаузинъ, Българинъ, Грѣкъ и пр. и пр. — Съ една дума интересътъ е *мѣрилото на неговата народностъ*. — Е! добре такава птица може ли да има патриотизмъ? — Не; защото за да се роди такава чувство въ чловѣка, той трѣбва непременно прѣдварително да принадлежи на нѣкоя народностъ — Слѣдователно той не може никога да бѣде полезенъ за държавата въ която се намира. За това нито трѣбва да се разчита на него. — За подкрѣп-

ление на това може да послужи самото положение на тия хора: найнапрѣдъ погледнете на имената имъ и ще видите, че повечето сѣ грѣцки русски и ромѣнски (по малко) — Тѣ сѣ биле и сѣ гагаузи и грѣци около Черно Море и Добруджа; русси въ Руссия. — Ромѣни и русси — въ Ромѣния; а Българи само въ България. — При нахлуванието си въ България какво ни донесоха бесарабцитѣ? — Наука ли, искусство ли? — Нищо друго, освѣнъ голотия. — Тѣ сѣ спустнахъ да гонятъ различни служби и то *все голѣми служби*, въ което напълно сполучихъ, като сѣщеврѣменно нанесохъ доволно тѣжакъ ударъ на народътъ ни, понеже го развратихъ въ политическо и нравствено отношение и *отнихъ хлѣбътъ на много Българи, добри и скромни патриоти*. —

Едно врѣме даже, като че сѣдебното вѣдомство принадлежеше почти цѣлото тѣмъ! Какво бѣше нашето очюдование, кога срѣцнахме въ България сѣдии и други Сѣдебни Чиновници, хора (бесарабци), които въ Ромѣния бѣхъ малки търговци и писърчета? Та что трѣбва много, много, заговорете съ нѣкой бесарабецъ и ще видите, че ще чюйте отъ него *такъвъ языкъ*; който не прилича на никакъвъ другъ, освѣнъ на една *странна комбинация отъ язици*. — Цѣла Вавилонщина! Па мислете и на происхождението му! Единъ бесарабецъ заловили нѣкоя служба по голѣмичка, работата е свършена вече на всичкитѣ подвѣдомственни нему службаша. — Тѣ всичкитѣ каквито и да бѣдѣтъ, освѣнъ бесарабци, ся замѣстюватъ, единъ подиръ други, съ бесарабци, по единъ начинъ и една бързина свойственна само на бесарабецътъ. — Който има очи да погледне на кждето пожелае и ще се увѣри въ това, безъ много затруднѣние. —

Македонецътъ е тъкмо по тъкмо отъ сѣщата трампа (съ свършено малко изключение).

За отвратителниятъ вонѣщъ цѣнциаринъ и за странните гешевтарски чяфуту не заслужва даже и да се говори.

Велѣдствие на нахлуванието на тия гарги и други подобни птици, колко души чисти българи и скромни патристи (поборници) стоятъ безъ служба — безъ *хлѣбъ*! по едничката причина, че *народната имъ гордостъ и себелюбието* не имъ допушатъ да се *подмазватъ* — да се *подмилкватъ*, при всичко че притежаватъ не само *еднакви*, но въ повечето *случаи* по голѣми достоинства отъ спомѣнатитѣ чюзденци!

Ний обаче сме напълно увѣрени, че догдето настоящиятъ кабинетъ е на власть, той ще урѣди и тоя въпросъ, както урѣди толкова други, много по трудни въпроси, като по разчисти всичкитѣ вѣдомства отъ чюзденци; биле тѣ и облечени съ българско подданство, което на личности, като горѣспомѣнатитѣ, не служи освѣнъ като невинно було, подъ което лукавиятъ (чюзденецъ) урѣжда разнитѣ маневри за достижение на своята цѣль.

(Въ единъ отъ следующитѣ броеве ще комплектираме тоя, отъ най голѣма важностъ, за Отечеството ни въпросъ).

ПАКЪ ПО ОФТИКАТА

Прѣдъ видъ на това, че по мнѣнието на единъ Докторъ, въ градътъ ни *имало много души болни отъ Офтиката*, която болестъ, не само че е на сигуръ смъртоносна, нѣ още е една отъ най прилепчивитѣ (като ся прѣдава отъ единъ болѣнъ на другъ); то вѣрваме, че ще направимъ една услуга на читателитѣ си, съграждани, ако съобщимъ начинътъ по който, до извѣстна степенъ не само че може ся прѣдпази чловѣкъ отъ нейното влияние; нѣ още ако го е вече сполѣтѣла-обладала-влѣзла въ тѣлото му, ще може да ся излѣкува, ако при първиятъ признакъ отъ нѣйното присѣтствие (въ тѣлото му) прибѣгне къмъ вѣщитѣ чловѣци по тая работа, сир.-къмъ нѣкой специалистъ Докторъ-къмъ нѣкой Лѣкаръ, който е лѣкувалъ много души отъ тая страшна болѣсть, която мъчи чловѣка, отъ какъ го завладѣе до послѣдното му издихание.

Ето спорѣдъ мнѣнието на въпросний Докторъ, горе, доле, случитѣ въ които чловекъ трѣбва, да ся притече непременно къмъ Лѣкарътъ за съвѣтъ, за прѣдхранение отъ Офтиката:

1) Ако нѣкой има дълга шия, тѣсни грѣди и диши трудно и при най малката тѣлесно движѣние ся заморява, то той непременно, да отиде при докторътъ и му иска съвѣтъ за какъ да ся поправи таковата състояние.

2) Ако нѣкой слабѣе (телесно) постоянно и ся потѣ нощя, покашлюва по малко съ суха кашлица, или съ плювание отъ гѣстѣ и размесѣна съ гной плюнка, тутакси да прибѣгне къмъ Доктора за помощъ.

3) Ако нѣкой слабѣе постоянно, изгубва си силитѣ и апетитътъ и не му е весѣло, нѣма желание за никаква работа, все му иде, да ся замиелюва, като че нѣщо неприятно прѣдчювствова; при това още лицето му вѣхне, кожата (на образътъ му) е малко жълтовата, жълто-грѣнлива, или жълтовато-блѣдна-сива сир. прилича на краската, която прѣдставлява сухата земля- то часъ поскоро да прибѣгне къмъ Докторътъ, защото другояче работата му не ще бѣде твърде добра.

4) Ако нѣкой има какъвто и да е малакъ *бодѣжъ* въ нѣкоя точка на грѣдитѣ си и по нѣкога, при изкашлюванието си плюе плюнка въ която ся забѣлежва малко кръвъ, или пѣкъ *бѣла кръвъ*, то медицинската помощъ е *неизбѣжна*, та затова, да не губи него минута, а да тича по скоро при Докторътъ.

5) Ако нѣкой кашли безъ да плюе нѣ при това, той забѣлежва, или другъ нѣкой му зебѣлежи, че му смърди *джѣтъ* (устата), то такожде работата е съмнителна и той има нужда отъ медицинско прилежание.

6) Ако нѣкой покашлюва по нѣкога съ суха кашлица, непременно да ся приглѣда отъ Докторътъ.

7) Ако нѣкому по нѣкоганъ пламтятъ гърдитѣ на прѣдняята частъ (мѣжду дветѣ естественни пѣлпичи-розочки.) безъ никакво душевно

вжливние, то непременно, да иска съвѣтъ отъ лѣкарятъ!

8) Ако нѣкой е живѣлъ съ нѣкой офтичавъ колкото и кратко време да е (нѣколко дена напр.) - за негова сигурностъ трѣбва, да ся пригледа отъ Доктора.

9) Който е страдалъ отъ нѣкой гръдни болѣсти като напр.: Пневмония, Плеврита, Бронхита, слѣдъ оздравянието отъ тѣхъ, трѣбва поне на всѣки месѣцъ да ся пригледа отъ Докторъ, за да ся узнае дали нѣма останало нѣкое органическо поврѣждане, което може да послужи за сподна почва за развитие на Офтиката — Такова медицинско приглеждане, трѣбва да ся продължава (сѣки месѣцъ) цѣла година.

На конѣцъ въ нашиятъ градъ въ когото владѣе тая опасна болестъ (офтиката) всѣки човекъ, който обича да живѣе, комуто е миль и драгъ тоя бѣлий свѣтъ, при най малкото съмнѣние, че той страда отъ нѣщо си, трѣбва, да прибѣгнова къмъ лѣкарятъ, да му иска съвѣтъ върху своѣто състояние; като има прѣдъ видъ, че съвършено здравиятъ човекъ трѣбва да има; лице свѣтло, пълничко (умѣрено), бѣло-розево, или бѣло-румѣно весѣло, пълно съ жизненностъ, добро и здраво съ умно изражѣние; а цѣлото му тело да има сила и пѣргавина съразмѣрно съ тѣлосложението му; Душевнитѣ му дарби армонизиратъ сѣкога съ тѣлеснитѣ сили, съгласно аксиолота; *Въ здравето тѣло - здрава душа.*

Само по тоя начинъ ще могатъ да ся избѣгнатъ сърдцераздерателнитѣ сѣѣни, които ся виждатъ, почти всѣки денъ изъ градътъ ни, около студеното мрътвѣшко носило, което носи къмъ вечността нѣкое мило и драго същество, което остава на този свѣтъ сичко что е било за него най скѣпа святина въ свѣтовниятъ му животъ или млада и нещастна вдовица съ малки сирачета, или родители братия и сестри, или многобройни чяда драги, или любимъ съпругъ, или пъкъ само този бѣлъ и прѣкрасѣнъ свѣтъ!

РАЗНИ.

Търгътъ за касапскитѣ дюкяни е унищоженъ вече отъ министерството. Справедливостта изискваше това да стане така. Ний сърадваме касапскитѣ еснафъ съ сполучливото рѣшение на въпроса, което го избави отъ грозящата опасностъ. При всичко това, ний не можемъ да потулимъ гнѣвътъ си къмъ оная експлоататорска компания, която искаше да остави толкова сѣмейства безъ прехрана. Нѣ нѣка това да бѣде урокъ на ония, които се лѣжеж до сега въ чувствата на разни цѣнциари и бѣхж, тѣй да кажемъ, въ заблуждение относително гешетарскитѣ стремления и алчността на извѣстната компания. Расчестѣтъ, скубението и парѣта е идеалътъ на хората отъ тоя кръгъ. За това трѣбва пазение отъ тѣхъ. Тѣ сж опасни. Тѣ сж врѣдителни за всѣки бѣденъ търговецъ и занаятчия. А пъкъ случаятъ съ касапскитѣ нека ни даде да разберемъ, че тамъ гдѣто е правдата и съгласието тамъ е силата и сполуката.

Нѣколко смъртни случая има вече

въ градътъ, вслѣдствие на раждане, мѣжду които най-новий и най-пресний е тоя съ момата на Ненка Вълчовъ, прѣдседателя на тукашната постоянна Комиссия, Това ни заставлява да помолимъ нашето Общ. Управление да наеме по-скоро нѣкоя акушерка, за да се прѣдпазятъ нещастията, които покосватъ така безвременно животътъ на толкова родителки. Това е толкозъ понуждено като се знае, че тукъ хората още не ся навикнали добръ да прибѣгватъ до докторска помощъ въ такива случаи.

Училищата въ градътъ не ся отваряни още отъ колѣднитѣ празници насамъ. Ний искаме да попитаме: зашто това е така? Ако страхътъ е отъ *инфлуенцията*, или така нарѣчената *нова-болѣст* отъ населението, ний мислимъ, че нѣма нужда да се държатъ училищата затворени още, защото, до колкото знаемъ, тая болѣстъ вече прѣмина и мѣжду другото дѣтцата придобиватъ по-голѣми лошевини като ржннатъ цѣлъ денъ изъ сокацитѣ, безъ да се приберятъ у дома си.

Погребванието на нашия съгражданинъ **Ю. Т. Каравасилевъ** се извърши въ недѣля на 14-й текущий, часътъ по 12 европейски. Погрѣбалното шествие бѣше придружено почти отъ всичкитѣ граждани, приятели и познайници на покойника. Съжаленията за безвременната смъртъ на тоя дѣятеленъ момъкъ, предавахъ едни печални очертания на картината.

На смъртния си часъ, той завѣщаль 500 л. за тукашнитѣ училища.

На смъртъта на сѣщия ний забѣлежихме едно лице, присѣтствието на което бѣше оскѣрбление къмъ печалнитѣ останки на покойниятъ. Тоя безхарактеренъ чловѣкъ, който неотдавна бѣше началникъ на училищата, държеше едно непростително и порицателно повѣдение и на излизанието си изъ църквата, той заявилъ своитѣ сърадвания за загинаването на нещастния Каравасилевъ, когото цѣлий градъ окайваше и бѣ се притекълъ да му каже своето вѣчно: прости!

Търси ся едно лицѣ:

Полуживотно, получелѣкъ, попрѣгърбенъ, кривоглѣдъ, сега на честь и меснетъ; червенъ, надутъ като ракъ, съ шкембе, гуша и калпакъ; краката му и двата криви; очитѣ му гореливи, малко бѣли, малко сиви; прѣжумѣва като яре, уши върти кат' магаре; джуки носи два кантари: една стърчи на нагорѣ, друга клѣпи на надолѣ. Знай да пише и прочита, нѣ пакъ нѣвга ще запита, какъ е право да се пише: Ненко, Нанку или Нене, важна птица отъ Крушовене. Лѣтѣ смърди и вонѣе; знай да мука и да блѣе. Растофжрченъ и раскривенъ, чѣлѣкъ чуденъ е и дивенъ: по-долъ пада отъ телцитѣ, по безъ разумъ отъ глупцитѣ, шарлатанинъ, интригантинъ подлець купенъ съ тания. Чяда двѣнки си отглѣда: едно безъ кракъ, друго глѣда, а не може да говори. Той е нѣвга билъ святия, добъръ челѣкъ патриотинъ. Който сега разгатае кой е този и що прави, нека помни, нека знае, безъ да мисли и желае, че за прочитъ ще да има, една година този вѣстникъ. —

Администрацията получи настоящето за абонародване отъ единъ приятель изъ София който се обѣщава да подари едно годишно течение отъ вѣстника ни на онзи, който най напрѣдъ испрати вѣрно разгатаване на настоящето въ администрацията.

Една низка и пълзяща тварь, остана отъ сръдновѣковното време, личностъ безъ честь, начало и убѣждение, която ся кланя въ храма на мрака и жалѣе за ония идеални времена, които отлетеха безвъзвратно, много обича да се занимава съ нашия вѣстникъ. На тая безхарактерна натура, която се е простила отдавна съ своята съвѣсть и има редката способностъ да шпионствува и да бѣде лакей, никакъ не му се аресва направлението, което държимъ и твърде много се схрди, гдѣто се напада нене му Ячо, бате му Доковъ, прѣблагото отче и други нѣколко, едва ли не по-безхарактерни и по-мракобѣсни личности отъ него, мѣжду които влиза и негова любезенъ бащица, на когото той е пълно олицетворение. Разбира се, единъ вѣстникъ, който искара на явѣ бащинитѣ му хайдутлуци, който откри тмнитѣ кюшета на неговий обирнически животъ и го прѣдстави прѣдъ очитѣ на обществото тагѣвъ, какѣвто е излѣзалъ изъ Видинскитѣ хапасжни, обкованъ въ двукантарни пранги, то каквото направление и да държи тоя вѣстникъ, на негова милостъ все ще ся струва лошавъ и не по кефа му, а още по вече, че той е задлъженъ да черни всичко свѣсно въ този градъ, защото инѣкъ нито нене му, нито баче му ще бѣдѣтъ доволни отъ него, нито пъкъ ще му дадѣтъ до година 1000 левчета, като учителъ и благонадѣждно момче, което обѣщава за напрѣдъ много, поради своята способностъ да шпионствува и подлиурествува. Ний не завиждаме на тая натура, която всѣка вечеръ добива по едно бащинско потупване по гърба отъ Докова и по едно упоително „*браво*“ отъ отецъ Чвѣдара. Но на добъръ пѣтъ, ще му кажемъ ний. Ако за напрѣдъ негова милостъ продължава да лакейнички, тогава ний знаемъ да хвърлимъ маската на старна, да изрисуваме образитѣ съ по ясни чѣрти и да говоримъ на отворенъ адресъ.

Извѣстия и всѣкому познатия нашъ гражд. Савва Ивановъ, замина отъвз дена за София. Както се научаваме, неговото бързо отпѣтувание имало за цѣлъ да изходатайствува нѣкоя добра службица за своитѣ интимни приятели: Я. Ц. Брашляновъ и Д-ръ А. П. Друмевъ. Други пъкъ, по приближени до него, казватъ, че ходението му имало още за цѣлъ да измоли разрѣшение за възвръщанието и зачисляването въ нашата армия на шуря му Иванаки Симионовъ, бивши поручикъ и единъ отъ геройтѣ на силистренскитѣ вунтъ.

Милостъта му, Симионовъ, е онова себелюбно и самоувѣрено хлапе, което прѣди нѣколко време пращаше изъ Тифлисъ любезни писѣмца: „Предпочитамъ главата ми да падне, отъ колкото да стѣпа въ оная узурпирана страна която *вий* наричате България, догдѣто надъ нея не се развие знамето на всеилния нашия царъ!“ . . . „*Нашия Царъ*“, по понятието на тоя храбрець: „е владѣтеля на стотѣхъ милиона безгласни роби въ далечний сѣверъ!“ Ний сме положително увѣрени, че миссията на *почтенния* и *обичния* нашъ гражданинъ С. Ивановъ, нѣма да се изпълни: нито Бръшляновъ, за напрѣдъ ще може да стане вече инспекторъ нито Друмевъ ще има щастието да стане пакъ Окржженъ или Градскитѣ Лѣкаръ, нито пъкъ Г. Иванаки Симеоновъ ще види изново оная земля, която *хората*, по едно криво понятие, наричати *България*, а не *Задубнайская Губернія* (!?)

Научава ме ся, че тия дни ся тръгнали за София двама души наши граждани извѣстни *башъ* цанковисти съ цель, спорѣдъ добититѣ свѣдѣния, да направятъ нѣкой и други *може-верликъ* - Това като съобщаваме на нашитѣ читатели, вѣрваме че ще имъ ся даде приличното поерѣщание отъ ония Господа, прѣдъ които ще *упражнятъ* своитѣ *занаятъ*.